

kommen dertil, kommer man og siger, lad os blot gaa videre, lad os have den Grænse, og lad os lade Københavns Kommunalbestyrelse paalægge Indkomstskat udover de 3 pCt. — Sa, naar man skal overveje det Spørgsmaal, saa bør det dog virkelig ogsaa overvejes, om det er heldigt saaledes at lade en Ventil aaben, hvorved man saa let, som det sker, kan forøge Indkomsten fra den almindelige statteyhende Kilde, eller om ikke det Princip, som man tidligere fulgte, at tage sine Statter af faste Ejendomme eller Næringsveje, maatte er et ganske godt Princip, som man i hvert Fald ikke skal fravige i den Grad, som her foreslaas. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, jeg henviser til den Afhandling, jeg har nævnt, den Betragtning er gjort gældende dert. Jeg skal blot fremhæve en Ting, og det er, at hvis man siger, at man ikke kan forøge de kommunale Statter paa de københavnske faste Ejendomme, at det tør man ikke, og at det har man saaet fast i 1861 heri København, saa vide navnlig de Herrer, som kende Sognekommunernes Stilling, at det er sandelig ikke et Princip, som man bruger paa Landet. De kommunale Statter paa Hartkornet ere sandelig stegne, og om man nu ogsaa vilde lade de kommunale Statter paa københavnske faste Ejendomme stige, saa handlede man ikke anderledes med København, end man har handlet med hele Landet. Men jeg tror, at man i 1861 — og endog til Dels mange ærede Medborgere endnu — svævede i den Indbildning, at man overhovedet ikke maa forhøje Statterne paa faste Ejendomme, at det er forkert i nationaløkonomisk Henseende, at det i det hele er en Slags Konfiskation af en Del af Ejendommens Værdi. — De kende vistnok alle disse nationaløkonomiske Teorier. Jeg tror, at naar man vil anvende dette paa de københavnske faste Ejendomme, saa seiler man storlig, for jeg tror netop, at er der nogen Værdiforøgelse, som Kommunen — og for den Sags Skyld Staten med, men navnlig Kommunen — skulde have sin lovlige Part af, og som den skulde se at saa sin Part af, saa er det netop den Værdiforøgelse, som sker ved saadanne faste Ejendomme, navnlig derved, at den paagældende Kommune, den paagældende Stad udvider sig, flourer, væsentlig fordi Kommunalbestyrelsen sørger for Foranstaltninger, hvorved Kommunen udøver større Tiltrækning. En Mand kan sidde og eje en Ejendom f. Eks. paa Østergade i København, og saa fordi Byen udvider sig, stiger hans Ejendom i 20 Aar til den dobbelte Værdi. Det er en Værdiforøgelse, som han ikke har naturligt Krav paa.

Dette er navnlig et Sted, hvor Kommunalbestyrelsen skulde slaa ned og saa sin Del i hele den Værdiforøgelse, der sker i en stor By's Omfres, naar det er en By, som vokser ved stærk Bebyggelse. Det er ogsaa et Felt, hvor Kommunen skulde se netop at staffe sig Indtægter, maatte særlig med det Formaal, at de Dele af Byen, der ligge i Udkaanten, blive ordentlig behandlede, forsynede med tilstrækkelige, offentlige aabne Pladser o. s. v. Det er et Spørgsmaal, som drøftes meget ivrigt for Tiden i London, og der fremsættes netop den Tanke, at den stigende Kultur og de store Byers Udvidelser medfører, at det er en Værdi, hvoraf Kommunen og det offentlige skal have sin Part.

Dernæst maa det ogsaa erkendes, at Indkomstskatten kan være en overmaade god Stattebasis, saa længe man ikke sætter Procenten højt. Naar man ikke gaar højere op end til 2 pCt., er den overmaade god. Gaar man til 3 pCt., er den allerede noget tvivlsom, og kommer man op til saadan noget som 8 eller 10 pCt., anser jeg den for at være en meget slet Basis, blandt andet ogsaa fordi man ved kommunale Statter ligesom ved Statter overhovedet skal se at sprede sine Indtægtskilder, have dem paa forskellige Fundamenter. Det fortjener altsaa at overvejes, om, hvis Københavns Kommune virkelig har Trang til nye Indtægtskilder — hvad jeg ikke kan erkende — det saa er den rigtige Vej at gaa, at give los paa denne Indkomstskats Grænse i Stedet for at søge andre Kilder og maatte lægge Statterne i et større Forhold, navnlig i det Forhold, der forelaa i 1861, eller noget lignende, paa de faste Ejendomme, eller om man vil søge andre Indtægtskilder for Kommunen. I ethvert Tilfælde er der jo ikke Tale om store Beløb, i alt Fald for Djebklivet. Hvis Byen gaar frem, og hvis Borgernes aarlige Skatteindtægt forøges, forøges Byens Indtægter, uden at man behøver at forhøje Procenten, saa stor Trang er der vel ikke. Og kan man hjælpe Kommunen, naar det kommer højt, med 1 Mill. Kr., som den behøver mere, var det jo muligt at finde en Stattebasis paa anden Maade end ved at give los paa de 3 pCt. Der kunde være forskellige Luksusstatter, som i København kunde give ikke saa lidt.

Men saa kommer de særlige Grunde, som maa gøre en betenkelig ved, saaledes som Forholdene ere ved Ordningen af Indkomstskatten og ved den Kommunalbestyrelse, som vi have, at give Slip paa den Grænse, som man satte i 1861. Min ærede Side- mand (Madjen-Nygdal) har allerede til Dels